

Co oči nevidí

a jiné povídky
jakub bouda

Jakub Bouda

Co oči nevidí...

TISKÁRNA | **K&B**

www.tiskarnakb.cz

2009

© Jakub Bouda, 2009

© TISKÁRNA K&B, 2009

ISBN 978-80-254-4791-8

Co oči nevidí

Byli jsme vrhnuti do toho světa.

Nejprve otcem, následně matkou.

Každý z nás je vítězem.

Bohužel se nás nikdo neobtěžoval informovat, že šlo pouze o rozběh.

A tak běžíme o život znovu. Paradoxně se nikomu nechce doběhnout do cílové rovinky a přetřhnout pásku, aby viděl nadšené ovace fanoušků.

Je spousta věcí, které nevidíme na první pohled.

A spousta těch, které vidět nechceme.

Ale i tak Vám přeji hodně štěstí.

Věnováno Jendovi, vítězi ostravského rozběhu.

Co oči nevidí

Láskyplně jí koukal do očí. Chvilé romantiky kazil snad jen fakt, že její oči spočívaly v jeho dlani. Neměly už tu správnou jiskru, tak je opláchl destilovanou vodou a uložil do sklenice s gelem. Ta připomínala svým obsahem nakládáné cibulky. Třílitrové.

Pak se vrátil k tělu. Přes hlavu si natáhl gumovou zástěru a nasadil si ještě jedny rukavice. Nový, nedávno zakoupený elektrický nůž tiše vrčel a prokousával se měkkou tkání. Nebyl to zrovna nejlepší model, ale potřeboval přesně tenhle typ. Ruce oddělil v loktech a chystal se na kolena. U druhého se mu nůž zasekl do kloubu. Snažil se ho vyrvat ven, ale nešlo to. Přepnul na maximální výkon. Jak zabral, vypadl mu nůž z ruky na zem. Tam sebou škubal jako chcípající had. Chvilku mu trvalo, než mu došlo, že bude jednodušší nůž před zvednutím vytáhnout ze zásuvky. Styděl se, jak je hloupý. Nahromaděný vztek si vybil na torzu těla. Když se uklidnil, byly okolní igelity v nachové barvě.

Odstranil veškeré maso z kostí a nakrmil mlýnek. Kostí naházet do sudu s octem. Ty rozemele později, až změknu. Zatím namleté maso a vnitřnosti nasáčkoval. Později ho zase po troškách spláchne. O zbytek se postará fauna z kanalizace.

Ztrhal igelity a naházet je do kotle. Koukal do plamenů, jak krásně syčí. Nakonec přiživil nenasytné plameny i zakrvavenou zástěrou a rukavicemi. Poslední stopy krve zahнала wapka do kanálku. Sbalil tašku a položil ji do kufru auta.

Na policejní stanici vládl chaos. Dozorčí se snažil před vstupem do budovy udržet novináře, kteří páslí po dalších podrobnostech. Nicméně, ti rychlejší z nich už sklízeli své ovoce několik hodin. Náčelník smutně pokuřoval z fajfky

a znovu a znovu se díval na ranní výtisk. Fotografie hlavy na titulní straně mu vracela prázdný pohled.

„Vlasák a Pačes. Máte se hlásit u starýho. Hned. A vypadá děsně nenaloženě.“

O chvílku později již do šéfovy kanceláře vstupovala dvojice holohlavých detektivů.

„Kde jste! Sháním se po vás už půl hodiny.“

„Byli jsme na snídani,“ řekl Pačes.

„No tak to jste mě uklidnili. Já myslel, že jste byli u holiče.“

„Nebude to tak špatný, když má ještě náladu na srandičky,“ pomyslel si Vlasák.

„Pánové se cpou někde koblihama a my tu zatím máme další hlavu.“

„Kde byla tentokrát?“ zeptal se Vlasák.

„Nechal ji v nádražní hale. A ty hyeny novinářský tam zase byly rychleji než naši.“

„No vono to bude tím šéfe, že my za takovýhle oznámení nedáváme odměnu.“

„No já vám řeknu tolik mládenci. Tohle je už šestej případ. Vy máte štěstí, že nejsme v Americe. Tam by nás už dávno nakopli a převzala by to FBI. Takže abych vás trochu motivoval, chtěl sem vám oznámit, že jestli to do tejdne nevyřešíte, nebudeme mluvit vůbec vo žádných odměnách. A co víc, volal mi ředitelskej. A budou padat hlavy.“

„Jako by se stalo,“ pomyslel si Pačes.

„Ty vole Jirko, to si dělá prdel ne? Děláme na tom půl roku a von řekne do tejdne vyřešit. Já už čtyři měsíce skoro nespím.“

„No to víš, starej. To má z tý televize. Samá legrace. Von je takovej fórénzí detektiv.“

„Ale v něčem má pravdu. Šest mladejch holek za šest měsíců, to je hukot. Po městě nám pobíhá masovej vrah.“

„Sériovej.“

„Co?“

„Pam sériovej. Masovej je, když zabije víc lidí na jednom místě.“

„Aha. No to je jedno. Je to magor. By mě zajímalo, jak ho máme chytit.“

„No budem to muset podrobněj rozebrat. Nebudeme přece čekat, až udělá nějakou evidentní chybu.“

„Jasně, ale kde chceš začít?“

„Podle statistik je průměrný věk sériového vraha při první vraždě 27 let.“

„Podle statistik. S tím běž do prdele. Podle statistik měla letos Sparta vyhrát titul.“

„A?“

„No zlatý voči, hošane.“

„Vidiš, další věc. Sbírá oční bulvy. Všechny nalezené hlavy byly s vyloupenutýma očima.“

„Co s tím jako kurva dělá? Nějakej vykulenej náhrdelník?“

„To netušim. Ale je to stopa.“

„To je stopa jak stehno. Podle toho tvýho profilu bych to moh bejt klidně i já.“

„Promiň, ale nemoh. Sérioví vrazi se obvykle pyšní vysokou inteligencí.“

„Di se vycpat.“

Pačes s Vlasákem procházeli kolem domů ve staré zástavbě. Od rozpálené dlažby se téměř neslyšně odrážely zvuky dvou párů dopadajících polobotek. Pačes vytáhl z kapsy u saka cigarety a nabídl Vlasákovi. Ten s díky odmítl. Pačes se krátce poklepal po kapsách, než našel zapalovač. Chvilku mu trvalo, než se ten korunový křáp podařilo přemluvit ke spolupráci, ale nakonec si přece jen mohl dovolit vypustit do chladnouchého

večerního vzduchu doušek nikotinu. Ulice byly tiché. A nebylo divu. Zpráva o poslední šesté oběti se šířila městem jako nákaza cholery. Kdo nemusel, nepouštěl se za tmy do ulic. Za křižovatkou ale město přece jen trochu ožilo. K detektivům se donesl zvuk harmoniky a křáplavý hlas jejího majitele.

„...nedbaje pohlavků
cumlal jí bradavku
a pak jí ke vší té hrůze,
zírajíc do očí
zuřivě utrhal
knoflíky na její blůze...
Co oči nevidí, to srdce nebolí,
tohle si má milá pamatuj...“

„Á starej Sámer zase vyvádí.“

„A jakej má pěkněj song. Řek bych, že si z nás dělá kozy už i ten nemytej pošuk.“

„Bude huř, kamaráde. Jestli toho úchyla brzo nechytmem, rozšíří si repertoár ještě o písničku o starých oslech.“

„Přiznam se ti, že jsem úplně bezradnej. Nemáme vůbec nic. Prověřili jsme těch prvních pět holek. Nemají vůbec nic společného. Neznali jedna druhou, žádná společná škola, práce, prostě nic. Ani barvu vlasů. Neexistuje žádněj klíč.“

„Musí něco existovat. Pojď. Skočíme někam na dvě, a pak se vrátíme do kanclu a projdeme to ještě jednou. Nebo sto-krát, když to bude třeba.“

Martina Rusnáková byla mladá dáma s více než kyprou postavou. Právě počítala tržbu, když na zamčené dveře někdo zatřákal klíčem. Trochu v ní hrklo, ale když zvedla hlavu, vrátil

se jí klid. Propiskou si poznamenala na papírek mezisoučet a šla otevřít.

„Ahoj Petře. Vyděsil si mě. Mám teď děsnej strach.“

„No proto jsem tady. Říkal jsem si, že bys možná chtěla doprovodit domů.“

„To seš hodnej.“

Martina dopočítala tržbu, peníze vložila do plátěného sáčku, a ten zmizel v otvoru trezoru. Petr si zatím prohlížel jeden z časopisů. Na obálce samozřejmě byla událost číslo jedna posledních týdnů.

Martina zamkla obchod a Petr jí pomohl zatáhnout roletu. Pak se vydali k Martininu domu.

„Můžeme jít přes park. Sama bych nešla, ale když mám dnes takový doprovod,“ řekla Martina a zavěsila se Petrovi pod paži.

V parku nebyla živá duše. Mihotavé světlo lamp chabě osvětlovalo pískový chodníček a několik posprejovaných laviček. A přece. Naproti nim se blížila vrávoravým během postava. Její němá ústa se v návalu hrůzy otvírala a zavírala, ale sevřené hrdlo nebylo schopno vydat jedinou hlásku. Petr se postavil před Martinu a rozevřel pojistku na pouzdru s nožem. Když se postava přiblížila na pouhé dva metry, poznal Petr opilého harmonikáře. Pojistka cvakla zpět, a ruce jen tak tak zachytily hroučící se tělo. Když popadl roztresený Sámer dech, dostal ze sebe jen dvě slova.

„Tam.

Hlava.“

Petr hodil Martině svůj mobil. „Volej poldy. Zůstaňte tady a počkejte na mě. Skočím se tam mrknout.“

Petr odběhl. Po dvou stech metrech zpozorněl a zpomalil. Na zemi ležela harmonika, kterou tu upustil vystrašený pobuda. Uprostřed cesty byla zapíchnutá silná větev,

zakončená děsivou dekorací. Petrovi se zvedl žaludek, ale překonal to. Snažil se proniknout očima skrz stíny, které házelo světlo lamp, ale nikoho neviděl.

„Co by tu taky dělal.“ Napadlo Petra. „Už je dávno pryč.“ Ještě jednou se pro jistotu rozhlédl a sáhl po noži. Nebyl tam.

„Musel jsem blbě zapnout tu přezku. Určitě mi vypadl, jak jsem běžel. Z myšlenek ho vytrhl zvuk policejní sirény. Vzpomněl si na Martina. Vyběhl zpátky. Na cestě málem zakopl o ležícího Sámera. Z hlavy mu tekla krev a jen vleže sténal.

„Kde je Martina?“ řval Petr a trásl otřeseným harmonikářem. „Tak kde je?“

Vstal a rozhlížel se kolem. „Martino. Martinoooo!“ Nic. Žádná odpověď. Po Martině ani vidu ani slechu. Jen na zemi ležel Petřův mobil. O kus dál i vystřelovací nůž. „Doprdele. Martinooooo!“

“Takže nám to povězte ještě jednou, pane Navrátilé,” obrátil se na Petra poručík Vlasák. Petr zvedl hlavu z dlaní a unaveně s ní potřásl.

„Příběh k nám ten špindíra. Blekotal něco o hlavě. Sou toho plný noviny, proto sem taky Martinu doprovázel. Nechal jsem je tam, že se skočím mrknout, jestli si nevymejší. Namazanej byl pěkně. Ale nekecal. Asi dvě stě metrů od místa, kde k nám doběhl, stál ten šilenej totem. Martina musela volat k vám, dal jsem jí svůj telefon. Když jsem slyšel houkačky, běžel jsem zpátky, ale to už tam ležel jen ten dědek s rozbitou hlavou. Můžete se ho zeptat.“

„To můžeme. Jenže nám asi nic neřekne a pochybuju, že umí psát.“

Petr oblažil druhého poručíka nechápavým pohledem.

„Volali z nemocnice,“ řekl Pačes.

„Má vyříznutej jazyk. Né že by mi chyběl ten jeho zpěv, ale dostat z něj výpověď teď bude o něco těžší.“

„Jak to mohl proboha stihnout? Nebyl jsem pryč ani 3 minuty.“

„A to je právě ta věc,“ řekl Pačes, „o které si s vámi musíme pořádně promluvit. Tohle je vaše, že ano?“

Petr vrhl vyděšený pohled na zakrvácený nůž v igelitu.

„Ale já jsem nic neudělal.“ Vzdechl Petr.

„To zjistíme pane Navrátilu velice rychle. A řeknu vám na rovinu, nevypadá to s váma moc dobře. Tu vaší Martinu nikdo neviděl, až na toho somráka. A jak sem řek, moc sdílný teď nebude. Takže nám ještě nadiktujte jméno a bydliště vaší, řekněme domnělé přítelkyně, a my si to pro jistotu ověříme. A mezitím přijměte, prosím, pozvání na čaj v našem útulném pokoji pro hosty.“

„Jestli to dobře chápu, jsem obviněn?“ zeptal se Petr.

„Prozatím pouze zadržen,“ odvětil Pačes. „Na dobu nezbytně nutnou ke zjištění okolností a zajištění stop. Pokud jste v tom nevinně, můžete jít za pár hodin domů. Pokud ne, bude krok k vašemu obvinění velice rychlý. Na to můžete dát krk.“

Martinu probudila ostrá bolest v hlavě. Na jazyku měla sladkou pachut' a ostrá vůně octa jí vháněla do úst sliny. Zvedl se jí žaludek. Omamný prostředek v kombinaci s otřesem mozku poslal obsah žaludku do ústní dutiny. Šťávy ovšem narazily na překážku v podobě lepící pásky a putovaly zpět. Celý proces se opakoval a Martina se začala dusit. Panicky sebou házela ve snaze se zvednout, ale příkurtované končetiny jí to znemožňovaly. Když už ji opouštěly síly a upadala do mdlob, někdo jí pásku sundal. Pak slyšela z dálky hlas.

„Ještě ne. Ještě není tvůj čas.“

Pačese vytrhl ze spaní telefon. Unaveně zvedl hlavu, setřel si z tváře slinu a zvedl sluchátko. Druhou rukou se snažil vyleštit mastnou skvrnu na skleněné desce stolu.

„Pačes, slyším.“

„To sem já,“ ozval se na druhém konci Vlasák. „Tak ten mladej je z toho, zdá se, venku. Ta holka Rusnáková nedorazila domů. A z laborcky volali, že na noži jsou sice jen jeho otisky, ale překrytý nějakou srágorou. Jak udělaj rozbór, řeknou nám, co to je.“

„Tak to sme v pěkný kaši. Víš co to znamená?“

„Vim. Sedm hlav a další na cestě. Du je ještě do laborcky popohnat. Tohle by mohlo bejt něco, čeho se dá chytit. Třeba to ještě stihnem.“

Pačes zavěsil a vztekle nakopnul skartovačku. Proužky papírů zasypaly podlahu. „Až toho hajzla chytím, nebude žádnej soud třeba. Vyléčím ho jeho medicínou a nacpu mu jeho vlastní voči do prdele. Sakra!“

„Zdravím všechny posluchače u přijímačů. Pomalu nám končí noční šou Romana Kýni, což je má skromná maličkost. S potěšením musím konstatovat, že za poslední týdny nám roste počet posluchačů a čím dál víc vás i volá sem k nám, do rádia Sever. Zlé jazyky sice tvrdí, že je to vinou brutálních událostí posledních dnů, a většina z vás se bojí vystrčit rypáček ze dveří, ale já si myslím, že to je hlavně proto, co vám hrajem. A abych nezdržoval, máme tady pro vás na závěr jednu vymazlenou věc na přání a jsou to ... ano, jsou to *Ovečky a ostatní* a jejich zbrusu nový song *Sergej* z posledního alba *Pryj Madonna*. Takže já se loučím a po písničce už na vás čeká můj kolega Martin Sedláček.“

Roman zapnul Ovečky a nasoukal se do mikiny. Martin, který sypal jakýsi kávový extrakt do hrnku, se zeptal.

„Dáš si se mnou ještě kafe?“

„Kdepak kámo. Musím letět. Mam jednu rozdělanou buchtu, tak musím zavěsit, než to vodpíská.“

„Chápu. Tak zlom vaz.“

Za Romanem zaklaply dveře. Martin si zalil kafe a zabručel. „To je stejně kanec.“

Když se Martina podruhé probudila, bylo jí líp. Hlava jí sice ještě pekelně bolela, ale žaludek už se neozýval. Pomalu si zvykala na tmou. Snažila se zachytit očima obrysy předmětů, aby zjistila, kde asi je. Neviděla však nic, co by jí pomohlo. V místnosti bylo ticho, až na slabé hučení.

„Možná kotel,“ napadlo ji. Pak bouchly dveře a nad hlavou se jí rozsvítilo světlo. Stowattová záře ji bodla do očí jako jehly.

„Zlato, sem doma.“

V mozku jí explodovala čistá a nefalšovaná hrůza. Teď neviděla nic. Slyšela jen kroky a tiché pohvizdování. Pak něco mlasklo, jako když prudce stáhnete prezervativ. A znovu. Pak ucítila na kůži kov. Krční tepna napnutá k prasknutí dávala jasně najevo, že nebýt pásky přes pusou, šlo by o bubínky.

Pomaloučku z ní odstříhával oblečení a každým pórem vnímal její děs. Když došlo na spodní prádlo, na okamžik zastavil. Zamyslel se, jestli někdy slyšela o žiletce. Ale poslední dobou nebylo na výběr. Z celého seznamu, který si pořídil, byla tahle krasotinka jediná k zastížení. Město žilo v panice a výběr začal být velice omezený. Ale nevádí. Nějak si poradí.

Rozmíchal mýdlo na holení a nanesl jí ho na slabiny. Martina sebou cukala, co jí síly stačily.

„Moc sebou neházej, kotě. Obrázka teď zrovna není v módě.“

Přemýšlela, jestli ten hlas odněkud zná. Bohužel nebyla ve stavu, aby mohla dojít k nějakému závěru.

Když pochopila, co se děje, přestala sebou škubat. Zdálo se mu, že leží zbytečně klidně a vyprchávalo z něj vzrušení. Tak ji trochu řízl. Vypnula tělo do luku. Olámané nehty na promodralých rukou nadělaly z igelitu výstelku do balíku. To bylo to, co potřeboval. Přestal se starat o neholené ohambí a přejel jí břitvou po prsou.

„Sou pravý? No jakpak ne. Tobě asi dárkovej šek do salonu krásy nikdo nevěnoval, co?“

Břítva zajela pod tukem obrostlá ňadra.

„Uvidíš, jaká budeš kočka, až doděláme tu liposukci.“

Rozřezával jí kůži na bříše, kousek po kousku. Martina šílela bolestí. Házela sebou, a do zápěstí a kotníků se jí zadíraly kožené přezky. Síly jí rychle ubývaly spolu s krví, která prýštila z několika otevřených ran. Věděla, že z tohohle nevyvázne, a tak si jen přála, aby byl konec, který ne a ne přijít. Náhle jí rozevřel bolestí sevřené víčko. Do oka jí bodala šílená záře reflektoru.

„Krásně zelený. To už se moc nevidí,“ prohodil trýznitel.

Do důlku se jí zabořilo něco kovově chladného. Cítila hrozný tlak a řezavou bolest. Nakonec omdlela.

Všiml si toho a na okamžik přestal. Kazila mu zábavu. Má bojovat o život a ne si tu omdlít jako dámička. Místností se rozlila vůně čpavku. Přivedl ji k vědomí a dokončil amputaci druhého oka. Znovu omdlela, ale to už ji nekřísil. Opláchl obě bulvy a uložil je do gelu k ostatním. Pak jí ostržíhal a na kůži oholil vlasy. Usmíval se při představě, co na to řeknou pánové z policie. Samozřejmě věděl, kdo po něm jde. Hlavu jako vždy oddělil od těla. Tentokrát ale nepoužil elektrický nůž. Odřezal měkké tkáně spolu se svalovinou a páteř zlomil prudkým trhnutím o kraj stolu. To křupnutí ho vzrušilo. Cítil,

jak dosáhl ejakulace. Sedl si na kraj stolu a dal si čtvrthodinovou pauzu. Pak se vrhl do úklidu.

„Nazdar chlapi. Ježiši, vy vypadáte děsně. Spali jste vůbec?“ zajímala se mladá policistka.

„Ani ne, co nám neseš?“ zeptal se unaveně Pačes sedící nad mapou se špendlíky. Vlasák nevypadal o moc lépe. Lepící poznámkové lístečky měl i na saku.

„Máme další hlavu. A tohle vám posílá laborka.“

„Nějak zkracuje intervaly,“ prohodil Pačes, zatímco listoval laboratorní zprávou. „Hele Jirko, podle chemiků byl na tom noži prášek, jaký se používá při výrobě chirurgických rukavic. Zesílených. Běžně používané v každé nemocnici. To nám moc nepomůže. Ale Navrátila můžeme pustit.“

„Vezmem ho s sebou. Mohl by identifikovat tu Rusnákovou, pokud je ta hlava její.“ Vlasák se otočil na policistku.

„Kde ji našli?“

„Na koupališti. Je tam hlídka, čekají na vás. Víc nevím.“

„Na kterém koupališti?“ zeptal se Pačes. „Na termálku?“

„Ne, na Stalingradský.“

„Logicky. Tam není v noci ostraha.“

Z místa činu odjížděla kvapem sanitka.

„Ho to sebralo co?“ prohodil Pačes a zvedl se z pokleku.

„A divíš se?“ houkl směrem k Pačesovi Vlasák a dál štu-
doval holou hlavu pověšenou na provaze u ruských kuželek.

„Panáček si z nás dělá srandu. To nevypadá, že by zkracoval časy mezi vraždama, protože je šílenej. Spíš ho to koukam, začalo pořádně bavit.“

„Poručík Vlasák?“ Ozvalo se jim za zády.

„Osobně, co je?“

„Tohle bylo přišpendlený na vrátnici. Našli to technici a je na tom vaše jméno. Tak jsem vám to přines.“

„No aspoň že máte rukavice, když už po tom šmatláte.“

„Na co čekáte?“ zeptal se strážníka Vlasák.

„No jestli to rozbalíte,“ odpověděl mladý strážmistr.

„Do toho vám nic není. Mažte si zase stoupnout někam, kde je vás třeba. Rozepit obálku umím i bez asistence.“

Vlasák ještě chvíli počkal, než se zklamaný strážmistr dostatečně vzdálil. Pak opatrně rozbalil obálku a vyndal list papíru.

„Parchant jeden,“ ujelo mu a podal lístek Pačesovi, který se snažil z jeho tváře vyčíst, co se děje. Ten lístek obrátil v ruce a četl si stručný vzkaz.

NEVĚŠTE HLAVY. UDĚLAL SEM TO ZA VÁS.
HAHAHA.

„Prisambohu, že ho pověším za vejce do průvanu!“ zařval Pačes, který byl bez sebe vzteky.

„Klid vole. Přesně tohle chce. Hrát si s náma jako s míčem. A nedal bych moc za to, že nás odněkud pozoruje. Tak se, prosím tě, ovládej.“

Pačes se dvakrát zhluboka nadechnul, a pak už zas klidně řekl technikovi, kterého mávnutím ruky přivolal: „Vodvezte to, ať na to ty lidi nečuměj.“

Na stanici na ně čekal velitel s mladým mužem v džínách a roláku. „Tak mládenci, tohle je pan Lím. V Praze jim došla trpělivost, tak vám poslali experta.“ Vlasák se podíval na chlápka s rozevlátými vlasy a týdenním strništěm.

„Vypadá spíš jako nějaký rocker,“ pomyslel si. Nahlas však řekl jen zdvořilostní „Tak vítejte.“

Roman otevřel oči a nasál vůni z kuchyně.

„Lívanečky? Káva? To voní dobře.“ Vyskočil z postele a hrnul se k postavě v kuchyni, které ze zástěry koukala malá prdýlka. Neodpustil si malé plácnutí, zazubil se, zeptal se:

„To vaříš pro mě?“

Pavel se otočil, odhalil v úsměvu perfektní zuby a odpověděl.

„A pro koho myslíš, ty kocoure? A vobleč se, nestydo, nebo to připálím.“

Lím se zastavil ve dveřích kanceláře a zíral na hromady papírků, přetékáající popelníky a hromady rozličného nepořádku.

„Tady to vypadá. Tomu já říkám profesionální brajgl.“

Vlasák se podíval na Pačese a zakoulel očima. Lím ten pohled zachytil, a povídá. „Hele chlapi. Mě je naprosto jasný, jak jste šťastný, že mě tu máte. Takže se to pokusíme co nevíce zkrátit, abychom si navzájem neotravovali život. Já tady zkusím projet všechny záznamy, co jste si udělali, a vy se běžte zatím vyspat. Vypadáte, že to potřebujete, a v tomhle stavu stejně nic kloudného nevymyslíte.“

Vlasák šáhnul do kapsy a podal Límovi vizitku.

„Čísla na nás sou u dozorčího, ale tady máš pro jistotu.“

„Jasně, kdyby hořelo, zavolám.“

Martin hodil tašku na zadní sedadlo a nastartoval. Cestu do rádia měl kolem Romanova domu, tak ho napadlo, že se pro